

Jadvyga Černiauskiėnė
Paskutinė Jurgio Bielinio kelionė

...Klimpsta kojos...
Dar viena kalvelė,
bet Bielinis jau paeit negali...
Karštas prakaitas per veidą žliaugia.
Mato pirkia, mato šieno kauge...
Marškiniai – plačiai atsilapojo...
Būtų žengęs, – pasipynė kojos,
ir po kryžiumi
pusnin parvirto...
Viešpatie, nejau turės čia mirti?
Bet jam gera, gera taip gulėti...
Užsimerkti ... Pailsėti, pailsėti ...
Lyg išgirsta garsiai tariant vardą?
Viešpatie, kažkur vežimas darda
Tas, kurio dugne, šiauduos, knygelės...
Ak, tu, Pone Dieve Visagalis ...
Gal sapnuoja Sėdi vežime...
Arklį varo... Tuoju ir bus kieme, –
Bet kodėl vežimas, o ne šlajos?
Ne, tai ne žandaras ...Pasirodė...
Alksnio dūmą netoli užuodė.
Jau nebėr vežimo...
vienmarškinis
basas bėga upeliu Bielinis.
Pirkioj trys žandarai knarkia, miega,
jis atbrido upėn...
Taip, per sniegą.

Keista – nejaučia jisai šaltuko.
Akyse tik pilna tiršto rūko...
Nuo žandarų bėga
Bet – spauda gražinta.
Ir knygelį platint –
neužginta.
Ir gyvenimas – visai jau kitas.
Lietuvai jau švinta
Laisvės rytas...
Jaučia jis prisilietimą švelnų, –
Tai šuo, jį atpažinęs, laižo delną...
Dar paglostytų, – ranka nusvirus...
Taip po kryžiumi sustingsta vyras.
Ak Bielini, knygnešy Bielini, –
Apsupa tave snieguota plynė,
gula ant veidų lengvutės snaigės...
Žemiška kelionė Tavo –
baigės...